

Virsik-poiss ^{*1}

Kord ennemuiste elasid taat ja eit. Iga päev läks taat mäele niitma ja eit jõe äärde pesu pesema.

Ühel päeval, kui eit pesi jões pesu, ujus ülaltvoolu temani hiigelsuur virsik, hõigates ise: «Domburako, Domburako!»

«Oi, kui suur virsik! Ma ei ole niisugust kunagi varem näinud. Viin selle taadile kingituseks!» ütles eit ja võttis virsiku jõest. «Lähen nüüd koju ja võtame taadiga selle virsiku õhtusöögiks. See võib olla väga maitsev.»

Eit panigi virsiku pesukaussi. Aga virsik oli nii suur ja raske, et ta jaksas vaevu kausi koju kanda.

Õhtul tuli taat mäelt koju, kandes seljas niidetud rohtu. «Tere! Ma jõudsin koju,» tervitas taat. «Tere-tere! Ootasingi sind. Tule ruttu tuppa, siis näitan sulle midagi väga head,» vastas eit. Taat võttis õlgsussid jalast ja ronis üles tuppa.^{*2} «Mis õhtusöögiks on?» küsis ta eidelt. Eit tõi kapist hiigelvirsiku, sirutas selle taadi poole ja lausus: «Vaat, see virsik.»

«Oi issand! Kust said sa nii suure virsiku?» küsis taat.

«Sain selle jõest,» vastas eit.

«Kuidas? Sa said selle jõest? Huvitav.» Taat vaatas hiigelvirsikut lähemalt, uuris ülevalt, seiras alt, piilus paremalt, kiikas vasakult ja puudutas käega. Siis järsku juhtus midagi: virsik lõhkes ja selle seest hüppas välja pisike poislaps. «Oi jumal!» hüüdsid eite-taati üllatunult.

«Arvatavasti saatis jumal meile selle poisi, sest oleme ju kogu aeg last igatsenud,» mõtlesid eit ja taat. Et laps oli sündinud virsikust, hakkasid nad teda kutsuma Virsik-poisiks.

Taat ja eit hoolitsesid Virsik-poisi eest väga. Virsik-poiss kasvas jõudsasti. Ta oli peagi palju suurem ja tugevam kui tavalised poisid ja keegi kogu ümbruskonnast ei võitnud teda sumovõistlustel. Samas oli Virsik-poiss eidele ja taadile väga hea poeg ja aitas vanemaid igati.

Kui Virsik-poiss oli saanud 15-aastaseks, oli ta kõige tugevam poiss kogu Jaapanis. Ning ta otsustas minna välismaale jõudu katsuma.

Samal ajal tuli Virsik-poisi kodukülla üks inimene, kes oli rännanud välissaartel ja teadis rääkida palju ebatavalisi ja põnevaid lugusid. Ta rääkis Virsik-poisile ka Kuradisaarest.

«Kui sa sõidad paadiga mitu aastat, siis leiad kaugel-kaugel mere taga Kuradisaare. Sellel saarel mustas, õudses ja kaljukindlas lossis elavad kurjad kuradid, kes valvavad välismaalt kogutud varandust.»

Kui Virsik-poiss oli seda lugu kuulnud, tahtis ta väga Kuradisaarele minna. Kodus ütles Virsik-poiss taadile: «Palun andke mulle veidi vaba aega.» Taat küsis üllatunult: «Kuhu sa lähed?» «Ma tahan minna Kuradisaarele kuraditega sõdima,» vastas Virsik-poiss. «Ahah, sa oled otsustanud olla nii vapper. Käi siis seal ära,» ütles taat. «Oi, kui sa lähed nii kaugele, siis läheb su kõht ju tee peal tühjaks. Ma valmistan sulle teemoona,» ütles eit.

Taat ja eit võtsid suure ja raske uhmri *3 ning hakkasid hirsse klimpi taguma, et anda need Virsik-poisile teemoonaks.

Niipea, kui hirsiklimbid valmis said, oli ka Virsik-poiss teele minemas. Ta pani kimono nii selga, nagu kannab seda samurai, ja sättis mõõga vööle ning võttis teemoona ühes. Kätte võttis ta lehviku, millele oli joonistatud virsik, ning vanemate poole kummardudes lausus ta: «Isa ja ema, ma siis lähen.»

«Noh, mine ja sõdi vapralt kuraditega,» ütles taat.

«Ole ettevaatlik! Kaitse ennast hästi,» soovitas eit.

«Mul läheb kõik hästi, sest mul on teemoonaks Jaapani parimad hirsiklimbid,» vastas Virsik-poiss. «Head aega!» hüüdis ta siis valjusti ja lahkus kodust. Taat ja eit seisid väraval, kuni Virsik-poiss silmapiirilt kadus.

Virsik-poiss kõndis tüki teed ja jõudis suurele mäele. Mäel tuli põõsast välja koer ja haugatas: «Wan-wan!» Kui Virsik-poiss peni poole vaatas, kummardus see viisakalt ja küsis: «Virsik-poiss, Virsik-poiss, kuhu te lähete?»

«Ma lähen Kuradisaarele kuraditega sõdima,» vastas Virsik-poiss.

«Mis on teil teemoonaks?» küsis koer.

«Jaapani parimad hirsiklimbid,» vastas Virsik-poiss.

«Palun lubage neist üks mulle, siis tulen teiega kaasa,» palus koer.

«Hea küll, annan ühe sulle ja tule minuga ühes,» nõustus Virsik-poiss.

Koer sai ühe hirsiklimbi ja läks Virsik-poisile järele. Virsik-poiss kõndis taas tüki teed ja jõudis metsa. Puu otsast ronis alla ahv ja häälitsetes: «Kja-kja!»

Kui Virsik-poiss ahvi poole vaatas, kummardas see viisakalt.

«Virsik-poiss, Virsik-poiss, kuhu te lähete?» küsis ahv.

«Ma lähen Kuradisaarele kuraditega sõdima,» vastas Virsik-poiss.

«Mis on teil teemoonaks?» küsis ahv.

«Jaapani parimad hirsiklimbid,» vastas Virsik-poiss.

«Palun lubage neist üks mulle, siis tulen teiega kaasa,» palus ahv.

«Hea küll, annan ühe sulle ja tule meiega ühes,» nõustus Virsik-poiss.

Sai ahvki ühe hirsiklimbi ja liitus Virsik-poissi saatva koeraga. Virsik-poisi tee viis mäest alla ja metsast välja ning ta jõudis avarale põllule. Taevast kostis linnu säutsumine: «Ken-ken!» Ja kohe lendaski ligi faasan. Kui Virsik-poiss faasani poole vaatas, kummardas lind viisakalt.

«Virsik-poiss, Virsik-poiss, kuhu te lähete?» küsis faasan.

«Ma lähen Kuradisaarele kuraditega sõdima,» vastas Virsik-poiss.

«Mis on teil teemoonaks?» küsis faasan.

«Jaapani parimad hirsiklimbid,» vastas Virsik-poiss.

«Palun lubage neist üks mulle, siis tulen teiega kaasa,» palus faasan.

«Hea küll, annan ühe sulle ja tule meiega ühes,» nõustus Virsik-poiss.

Ka faasan sai ühe hirsiklimbi ja liitus Virsik-poisi saatjaskonnaga.

Nüüd oli Virsik-poisil kolm truud teenrit: koer, ahv ja faasan. Üha julgemalt astus Virsik-poiss aga edasi. Astus ja astus, kuni jõudis mere äärde. Õnneks oli rannas üks paat. Virsik-poiss ja tema kolm teenrit ronisid kiiresti paati.

«Mina sõuan,» lausus koer ja hakkas kiiresti sõudma.

«Mina juhin paati,» ütles ahv ja istus ahtrisse tüüri juurde.

«Mina vaatlen ümbrust ja jälgin silmapiiri,» lubas faasan ja asus paadi ninasse.

Ilm oli soe ja ilus. Sinisel merel polnud ühtki lainet. Paat lendas nagu nool. Umbes tunni pärast hüüdis faasan, kes seisis paadi ninas ja vaatas otse ette: «Ahoi, saar!» Ning ta tõusis taevasse ja eemaldus. Virsik-poiss vaatas faasanile järele ja nägi, et kaugel-kaugel silmapiiril paistis merest tõusvat midagi musta, mis meenutas pilve. Kui paat sellele lähemale jõudis, nägi Virsik-poiss, et see oligi saar.

«Ahhah, sealt ta paistab, see Kuradisaar!» hüüdis Virsik-poiss.

Vaevalt oli ta seda öelnud, kui koer ja ahv hüüdsid: «Vahva!» Kiiresti lähenesid nad Kuradisaarele, kus paistis tugevatest kividest ehitatud loss. Isegi üht kuradit oli näha, kes valvas musta kaljukindla värava ees. Faasan laskus lossikatuse kõrgeimale harjale ja vaatas sealt Virsik-poisi poole. Nii olid nad jõudnud Kuradisaarele väga lühikese ajaga, kuigi võõras oli rääkinud, et Jaapanist sinnasõit vältab mitu aastat.

Virsik-poiss hüppas paadist kaldale, sama tegid ka koer ja ahv. Valvurkurat üllatus võõraid nähes, tormas ruttu väravast sisse ja pani musta raudvärava kõvasti kinni. Koer läks värava ette ja hüüdis: «Virsik-poiss on tulnud Jaapanist teiega sõdima! Tehke värav lahti! Tehke lahti!» Koer koputas kõvasti väravale. Kuradid jahmusid koera valjust häälest ja hoidsid hirmunult väravat kinni. Faasan lendas katusetult alla ja hakkas nokkima kuradite silmi, nii et need pagesid tema eest. Samal ajal ronis ahv üle kõrge kivimüüri ja avas seestpoolt värava: «Edasi!»

Virsik-poiss ja tema teenrid astusid julgelt lossi ja tungisid kuraditele kallale.

«Oh-oh!» oli vastas ka peakurat oma arvukate teenritega. Igaüks viibutas võimsat raudkeppi. Kuid kuradid olid vaid väliselt suured ja võimsad, sisemiselt olid nad arad ja väetid. Faasan nokkis nende silmi. Kui koer hammustas nende jalgu, karjusid kuradid «ai-ai-ai!» ja põgenesid. Ahv kiirustas neile järele ja kriimustas nende nägusid, mispeale kuradid hakkasid nutma. Lõpuks viskasid nad oma raudkepid maha ja andsid võitluseta alla.

Peakurat sõdis küll kannatlikult edasi, kuid lõpuks võttis Virsik-poiss ta kinni. Ta istus suure kuradi seljale ja surus ta vastu maad. «Kas annad alla!» küsis Virsik-poiss. Peakurat ei saanud hingata, sest Virsik-poisi sõrmed nõõrisid tema kõri. Tema silmadest voolasid pisarad ja ta ägises: «Annan alla! Annan alla! Palun ärge tapke mind! Loovutan teile kogu oma varanduse.»

Nagu lubatud, hakkas peakurat veovankriga lossist maailma kallemaid aardeid välja vedama. Varade hulgas olid näiteks õlest vihmamantel, millesse saab end teiste eest ära peita, nähtamatuks tegev vihmavari, õnnepuust haamer, mis täidab kõik soovid, ja palju muud.

Virsik-poiss pani kogu selle varanduse paati ja hakkas koos kolme teenriga kodu poole sõitma. Tagasitee läks veelgi rutemini ning peagi oldi taas Jaapanis. Kaldal hakkas koer vedama veovankrit, mis oli täis Kuradisaare aardeid. Faasan tõmbas vankrinööri ja ahv lükkas koormat takka.

Taat ja eit ootasid Virsik-poissi pikisilmi kodus ning arutasid: «Nüüd peaks Virsik-poiss tulema!»

Ja ilmus peagi nähtavale Virsik-poiss koos kolme truu teenri ja suure varandusega. Taadil ja eidel oli hea meel. «Tubli, tubli! Sa oled tõesti Jaapani parim poiss!» ütles taat.

«Tore, et sa terveks jäid,» ütles eit.

Virsik-poiss vaatas koera, ahvi ja faasani poole ning ütles: «Nõnda. Oli väga põnev, see kuradite vallutamine.»

Koer haukus heast meelest ja tõusis kahele kápale. Ahv naeris ki-ki ja näitas oma valgeid hambaid. Faasan laulis ken-ken ja lendles õhus ringi. Ilm oli imekena ja kirsipuud õitsesid.

Tõlkis Kozue Kuriyama,
illustratsioon [Triin Summatavet](#)

-
-
1. Jaapani keeles on muinasjutu pealkiri Momotaro. Momo tähendab virsikut ja Taro on Jaapanis väga levinud poisinimi.
  2. Jaapani majades on põrand maapinnast kõrgemal.
  3. Traditsiooniliselt valmistatakse Jaapanis riisist, hirsist jm tangudest klimpe uhmri ja nui abil.